

Tiny Forest

In onze volkstuin komt een Tiny Forest. Tiny is geen voornaam zoals u wellicht zou kunnen denken maar Engels voor klein, petieterig. Je hebt al langer Tiny Houses. Jawel ieniemienie huizen waarin alles zit, dat in een huis hoort. En vooral wat er niet in een huis hoort, zit er niet in. Een heel klein huisje maar je kunt er wonen. Alleen je kunt er niet heel veel spullen in kwijt. Dat is dus ook de bedoeling. 'Ontspullen' heet dat. Er zijn geweldige Tiny Houses die mooi midden in de wildernis liggen of aan de rand van een stad. Je moet vaak vanwege de kleine oppervlakte wel woekeren met de ruimte. Soms de hoogte inwerken. Bijvoorbeeld een hoogslaper.

Ik denk achteraf dat velen van u zijn opgegroeid in Tiny Houses, maar toen was het gewoon en woonde iedereen klein. Stiekem weg zijn we bijna allemaal steeds groter (en mooier?) gaan wonen. Grote uitbouwen en allerlei overbodige pracht meters. Maar genoeg is genoeg en veel mensen eindigen weer in kleinere huizen of zelfs in een één- of twee kamerwoning in een zorgcentrum. Als u bedreven op internet bent kunt u de meest mooie kleine huisjes op filmpjes zien. Steeds meer mensen kiezen hiervoor, uit milieuoverwegingen en om minder maandlasten te krijgen en dus niet te hoeven ploeteren voor hun hypotheek. Het is waarschijnlijk ook wel bij u bekend dat de huizenprijzen de pan uit rijzen. Met verbazing zien we hoe wonen onbetaalbaar wordt voor gewone mensen, maar daarmee weet u nog niet wat een Tiny Forest is.

Het is een klein natuurgebiedje, een klein oerwoudje of bosje, een stukje natuurgebied zo groot als een tennisveld. Ze worden aangelegd om de biodiversiteit te vergroten in ons land, dat zucht onder milieuproblemen die u inmiddels ook wel bekend zullen zijn. Machteloos horen we hoe de CO2 uitstoot veel te groot is, hoe het gaat met onze aarde? Kunnen we er wat aan doen? Willen we er wat aan doen? Of zoals ik vaak hoor: 'het duurt onze tijd wel uit.' En toch knaagt het denk ik aan velen onder u.

Ik las een boek: 'de goede voorouder' van Roman Krznaric (geen idee hoe je die naam uitspreekt) maar wat hij schrijft kwam wel bij me aan als een oproep. Hoe laten we de wereld aan de mensen, lees: kinderen; komende generaties na? Krijgen ze nog wel een aarde? De schepping die zo prachtig is, waarvan God zag dat het goed was. Licht en donker, droog en aarde, rivieren en zeeën, planten en zaad dragende gewassen. En dan nog al die dieren, in de lucht, op de grond in de zee... en toen de mens. 'Zeer goed' vond God en Hij ging van pure blijdschap en tevredenheid uitrusten van dit scheppingswerk. (Lees Genesis er maar op na) en nu eeuwen later zitten we hier te tobben. Kunnen we het tij nog keren? Ik kan u het antwoord niet geven maar ik werk eraan om een goede voorouder te zijn. En daarom en nu ben ik er: een Tiny Forest. Het komt op een perceeltje in onze volkstuin. De tuiniers worden ouder en moeten opgeven. Steeds meer veldjes komen er vrij en die verwilderen omdat niemand ervoor kan zorgen.

Er komt een klein oerwoudje. Je kunt een compleet pakket bestellen waarin alles voor het bosje inzit. Zaaien en planten en dan letterlijk "Gods water over Gods akker laten lopen." 'Niets meer aan doen' roept mijn zoon vaak als hij weer een (gammele) constructie heeft gemaakt. Zo is het ook met ons bosje. Het komt op naam van Sophie en Otje Hana, dat zijn de kleine erfgenamen van ons bosje. Ik hoop dat er vogels gaan nestelen, insecten zoemen, wormen en ander gefriemel onder de grond druk bezig is.

Dan is het goed, zeer goed,

ds. Agnes Hana